

2
♣

A BÁJOS KIS BÜYÉSZ

Neil Patrick Harris

♣
2

Csatlakozz te is a Szemfüles
Szemfényvesztőkhöz, amint egy újabb
kalandba keverednek!

Amikor egy híres-neves médium érkezik a városba, Leila, a mesteri szabadulóművész és barátai elé olyan rejtély tárul, amit nem biztos, hogy ki tudnak bogozni. Egy azonban biztos: a hat bűvész mindent megtesz, hogy biztonságban tartsa Bányavölgyet még akkor is, ha éppen örült majmokat kell üldözni, vagy szellemeket kiűzni egy kísértett hotelből. A kérdés csak az, hogy vajon magukat is meg tudják védeni közben?

Legyél a bűvészmutatványok új rajongója
vagy épp az illúziók nagy mestere,
A bájos kis bűvész olvasása egész
biztosan nagyobb örömet nyújt
majd még annál is, mint egy
segítő kettéfűrészelése!

A BÁJOS KIS BÜYÉSZ

Neil Patrick Harris

— részlet —

EGY

Leila Vernon nem születése óta lakott Bányavölgy városában. Ami azt illeti, a neve sem mindig Leila Vernon volt. Amikor a Margaret Tisztelendő Anya Gyermekotthonában élt, Leila vezetéckneve Doe volt.

A *Doe* nevet nem a családjától kapta – Leila azért volt *Doe*, mert senki nem ismerte a családját, és az ilyen gyerekek mind ezt a nevet kapták. Amikor Margaret Tisztelendő Anya megtalálta Leilát, a mózeskosárban mellette hagyott cetlin csak a keresztnéve és a születési dátuma volt. Leila nem hagyta, hogy ez a nehézség legyűrje. Sőt: jobban igyekezett jól viselkedni, mint a többi lány, akkor is, amikor úgy bántak vele, mintha egy értéktelen fadarab lenne.

Ezért volt az, hogy amikor egyik délután a társai Leila Doe-t a folyosón Margaret Tisztelendő Anya irodája felé cibálták, Leila hangos és harsány nevetésre fakadt.

– Hahaha! – kiáltott, ahogy a karját csipkedték. – Ez csikis!

Leila *valójában* nem csiklandozásnak érezte, ahogy a gonosz lányok a bőrét csipkedték, de úgy gondolta, hogy egy felnőtt talán meghallja a hangos kiáltásait, és közbeavatkozik. Nem kellett médiumnak lennie ahhoz, hogy tudja, mire készülnek a lányok, mert hetente legalább egyszer bezárták az árvaház legsötétebb helyiségébe. Mindezt azért, mert a csapat legmagasabbja egyszer úgy döntött, nem tetszik neki, hogy Leila mindig mosolyog és vidám.

A magas lány azt kívánta, hogy Leila is olyan nyomorultul érezze magát, mint ő. Ezért ő és a barátnői minden tőlük telhetőt megtettek, hogy minden adandó alkalommal kínozzák Leilát. Leila pedig minden erejével azért küzdött, hogy ne mutassa ki, milyen fájdalmat okoznak neki, különösen ezen a délutánon, amikor Bányavölgyből *igazi bűvészek* érkeztek, akik előadást tartottak a gyerekeknek. Hetek óta erre várt.

– Csak tessék, lányok! – szólt Leila erőltetett mosollyal. – Menjünk a társalgóba! Biztosan mindenki minket vár. Lehet, hogy sütemény is van!

Saját utolsó mondatának visszhangján kívül más választ nem kapott.

– „Lehet, hogy sütemény is van!” – ismételte a magas lány gúnyos, eltorzított hangon. A többiek kegyetlenül nevettek.

A banda tovább vonszolta Leilát Margaret Tisztelendő Anya irodája felé, aki a cipősarkát erősen a linóleumhoz

nyomta. A lányok azonban együtt túl erősek voltak. Leila cipőjének talpa fekete csíkot hagyott a szürke padlón. A legmagasabb lány feltépte az iroda ajtaját, és a többiek az ismerős fülkeajtó felé tuszkolták Leilát a szobán át. Belökték, és rácsukták az ajtót. Leila nem látott semmit, odabent koromsötét volt. Hallotta, hogy az ajtó másik oldalán csikordul a zár.

– Oké, vége a viccnek, engedjete ki! – könyörgött Leila az ajtón dörömbölve. – Nem akarjátok megnézni a bűvészek műsorát?

– Dehogynem – kiáltott be egy lány a vastag ajtón át. – Éppen oda indulunk.

– Gyere velünk, ha tudsz! – szólt egy másik. Felnevettek; a hangjuk olyan volt, mintha egy varjúraj károgott volna, ahogy azt gyakran hallották a játszótér másik oldaláról. Lépteik nesze egyre halkult, ahogy elfutottak.

Leila tudta, mi fog történni, ha a kilinccsel próbálkozik, de – mivel természeténél fogva mindig a legjobbra gondolt és reménykedett – mégis megpróbálta.

Zárva volt. Egyedül maradt. Megint.

Leila jobbra-balra nézett, de olyan nagy volt a sötétség, hogy a szeme nem érzékelt semmiféle mozgást. A szíve olyan hevesen kalapált, mint mindig, amikor a lánybanda bezárta. A nyirkos faburkolat szaga csípte az orrát.

Általában egy órába vagy annál is több időbe telt, mire egy felnőtt megtalálta a kamra sarkában megbújó Leilát. És amikor megtalálták, mindig úgy korholták, mintha ő zárta volna be oda magát.

Azzal nyugtatta a szívét a sötétben, hogy egy szép lánynak képzelte magát, aki a lent előadott bűvészműsorban szerepel: szándékosan bezárták egy fülkébe a színpadon, és ámulatba ejti a közönséget azzal, hogy nyom nélkül eltűnik. Egy csattanás, egy pukkanás, és már ott sincs.

Tehetetlen düh rándította görcsbe a testét. Egy ideje mindennél jobban várta ezt a bűvész előadást. Látni akarta, ahogy fehér galambok reppennek fel a bűvészek szmokingja alól, virágcsokrok jelennek meg a semmiből, kártyapaklik lapjai szállnak.

Leila elhatározta, nem hagyja, hogy azok a lányok elvegyék tőle ezt. Életében először szembeszáll, igazán szembeszáll velük. Ám mielőtt ezt megtehetné, ki kell találnia, hogyan juthat ki a kamrából.

A sötétben tapogatózott, ujját a kulcslyukra szorította. Talán lehetséges valahogy kinyitni odabentről. Leila még sosem nyitott fel zárat kulcs nélkül, de olvasott olyan hősokról, akik ezt meg tudták tenni. Először is valamiféle eszközre volt szüksége. Kihúzott egy csatot a hajából, a kulcslyukba dugta, és előre-hátra, oda-vissza forgatta. Odabent az eszköz beleakadt a zár rugós fémmylveibe. Hallotta a halk kattanásokat. De még egy hajcsat kellett volna ahhoz, hogy a helyükön tartsa a zártüket, és elfordítsa a zárbetétet.

Nem volt még egy hajcsatja. De Margaret Tisztelendő Anya irodájának faliszekrényében volt. Lassan végighúzta a kezét a padlón; a szíve rendkívül hevesen vert, amikor végre talált egy gemkapcsot. Egyetlen gemkapcsot! A szerencse az ő oldalán állt.

Kihajtogatta a drótdarabot. Bedugta a végét a zárba, és óvatosan mozgatta; lefelé nyomta, próbálgatta, megnyit bír. A zár tűi kattantak, de a drótok folyton lecsúsztak róluk.

Halk üdvrivalgás hallatszott a padló alól. Egy színtel lejjebb megkezdődött az előadás.

– Ne, ne, ne! – sóhajtott fel Leila. Elképzelte, hogy odalent bűvészek sokasága vonul be a színpadra, nyulakat varázsolnak elő cilinderekből, üveggolyókat változtatnak gyöngyökké, székeket lebegtetnek és selyembélésű köpönyegeket hajtanak hátra a válluk fölött. Arra számított, hogy az előadáson annyi bűvös bűvészemléket összegyűjthet, amennyi segít neki mosolyogva átvészelni a következő néhány hónapot.

Minél jobban sietett, annál nehezebb volt pontosan eltalálni és lefogni a zár tüit. Teltek a percek. Úgy érez-

te, sosem szabadul ki. Attól tartott, hogy a műsornak vége lesz, mielőtt sikerülne kijutnia. Bosszús csalódottságában már majdnem feladta, majdnem eldobta a hajcsatot és a kiegyenesített gemkapcsot, amikor halk kattantást hallott, és az ajtó résnyire kinyílt. Izgatottan toppantott, mintha örömtáncot járna.

Alig lépett a legfelső lépcsőre, harsány hangot hallott:
– És most következik utolsó produkciónk...

A taps egyre hangosabb lett, ahogy Leila a folyosón rohant. Hirtelen megtorpant. A társalgóban sorokba rendezett székek előtt álló dobogón egy feltűnő férfi ült fekete szmokingban, a fején magas cilinderkalappal. A válláról fekete köpönyeg hullt alá; ha a kezét mozdította, kivillant a köpönyeg vörös selyembélése. A férfi ősz haja csupa göndörség volt, felső ajka felett egyenes, kackiás, fekete bajusz húzódott. Leila a középső lépcsőre ereszkedett, és a rozoga fa lépcsőkorláton át figyelte a göndör, ősz hajú férfit.

Te már biztosan tudod, ki a göndör, ősz hajú férfi... de Leila nem tudta. Akkor látta életében először Mr. Vernont, és a látványtól elállt a lélegzete. Emlékszel a történetnek arra a pillanatára, amikor Carter találkozott Mr. Vernonnal? Azon az éjszakán történt, amikor Carter barátunk megérkezett Bányavölgybe. A pályaudvarról a Bosso Cirkuszba ment azzal a határozott szándékkal, hogy elvegyül a tömegben. Mr. Vernon ügyessége – két pénzérmét forgatott egyszerre körbe-körbe az ujjai között – teljesen ámulatba ejtette Cartert.

Nos, amikor Leila nézte, hogy ezt a férfit a két segédje szorosán egy fémszékre kötözi, valami még jobban megragadta, mint Cartert. Egészen biztos volt abban, hogy azért

sikerült kimenekülnie az emeleti sötét falfülkéből, mert a sors azt akarta, hogy láthassa ezt a férfit.

A színpadi segédek arcát vastag, fekete, nyúlós anyag fedte. Először a férfi lábát bilincseltek a szék lábához, aztán hosszú láncot vezettek át testén, úgy, hogy a karjai a törzséhez legyenek szorítva. Amikor viaszosvászon zsákok húztak a férfi fejére, sok gyerek felkiáltott félelmében.

Margaret Tisztelendő Anya ekkor felállt, és heves kar-mozdulattal jelezte, hogy aggodalomra semmi ok.

– Mr. Vernon profi. Aggodalomra semmi ok!

Ekkor a férfi megszólalt a csuklya alól.

– Aggódjatok csak! – cáfolta meg az intézmény vezetőjének intelmét. – Ugyanis, ha egy percen belül nem szabadulok ki, elfogy a levegőm.

Margaret Tisztelendő Anya láthatóan zavarban volt; visszaült, de mintha az lett volna az arcára írva, hogy már bánja, hogy meghívta az intézménybe ezt az embert, aki a rábizott ártatlan gyermekek előtt végezheti be.

Leila a lépcsőkorláttól nézte; úgy lesett a rácsok között, mintha egy ketrechen lett volna. A két segéd egy nagy fehér lepedőt feszített ki, majd leterítették Mr. Vernon testére. A lepedő tetőtől talpig betakarta. Az egyik segéd egy nagy homokórát vett elő, és letette a padlóra, hogy mindenki lássa, ahogy a homok lassan leperreg.

Leila lélegzet-visszafojtva figyelt. A lepedő alatt az alak tekergőzött és vonaglott. Bilincscsörgés hangja hallatszott a teremben. Leila önkéntelenül arra gondolt, milyen volt, amikor néhány perccel korábban a falfülke sötétjébe volt zárva.

Ahogy az utolsó homokszemek peregtek le a homokóra vékony nyakán, a gyerekek visszaszámoltak:

– Öt! Négy! Három! Kettő! Egy! – A lepedő alatt az alak mozdulatlanra merevedett. Teltek a másodpercek. A közönségből felállt néhány gyerek, aztán mások is, és nem tudták eldönteni, hogy a várakozás a trükk része-e.

Leila felkiáltott:

– Vegyék le a csuklyát! Valaki segítsen!

A két segéd azonnal visszaroht az emelvényre. Fel-emelték a leplet, feltartották az ülő alak előtt, és óvatosan belestek mögé. Aztán a közönség felé fordultak, álarcos fejüket ingatták, mintha azt mondták volna: *Elkéstünk!* Az árvák kiáltoztak felindultságukban. Egyesek sírtak, mások pedig sikítottak, amikor a segédek a padlóra ejtették a fehér leplet.

A szék, amin Mr. Vernon ült, üres volt!

A teremben kitört a meglepetés okozta zsidongás. Egészen addig tartott a hangzavar, amíg az egyik segéd a közönség felé fordult, és levette álarcát. Amint az ezüstősz, göndör haj kibukkant, Leila tudta, hogy mindannyian bedőltek a szemfényvesztésnek. A szabadulóművész *tényleg* kiszabadult – mégpedig a legváratlanabb módon. A nézősereglet úgy ujjongott és tapsolt, mintha azt mondták volna nekik, hogy mindannyiukat még aznap örökbe fogadják.

A göndör, ősz hajú férfi az emelvény szélére lépett, és mosolyogva, hosszan meghajolt. Leila annyira megdöb-bent, hogy kis híján lecsúszott a lépcsőn, de aztán sikerült megkapaszkodnia, és mindenki másnál erősebben, hoszszabban tapsolt.

Amikor a taps véget ért, Leila átnyomakodott a tömegen, oldalba könyökölte a magas lányt, és félretolta a banda tagjait, hogy a művész közelébe jusson.

– Ezt hogyan csinálta, Mr. Vernon?

Mr. Vernon arca felderült, amikor meglátta Leilát. Egy pillanatra megdermedt, mintha elvárásolták volna, aztán halkán válaszolt:

– Azt hiszem, pontosan tudod, miért nem mondhatom el neked.

Leila ezen elgondolkodott.

– Mert egy bűvész sosem fedi fel a titkait?

A mester felnevetett, és könnyeden megkocogtatta Leila homlokát.

– Nahát, egy médium veszett el benned, ugye?

– Nem tudok róla – felelte Leila, azt a pontot dörzsölve, ahol a bűvész megérintette a homlokát. Érezte, hogy több árva is nyomakodik előre. Minden lelki erejével azon volt, hogy ne gondoljon rájuk. – Igazán veszélyben volt?

– Ó, én mindig veszélyben vagyok! – felelte, és kacsinzott.

Leila nevetett.

– Meg akarom tanulni, hogyan kell kiszabadulni úgy, ahogy az előbb csinálta.

– Értem – felelte Mr. Vernon hunyorogva. – Hát, az a helyzet, hogy évekig kell gyakorolni hozzá. Hajlandó vagy évekig gyakorolni?

– Ó, igen! Minden nap minden percében gyakorolnék, hogy olyan legyek, mint ön!

– Hát, a lelkesedés ritkán rossz dolog – mondta elgondolkodva a férfi. – Hogy hívnak, kicsi lány?

– Leila – felelte Leila halkán.

– *Leila* – ismételte a nevet Mr. Vernon. – Milyen bájos név! És mióta élsz Margaret Tisztelendő Anya Intézetében?

– Sosem éltem máshol. Egész életemben itt voltam.

Mr. Vernon egy pillanatig nem szólalt meg, aztán azt mondta:

– Szeretnélek máskor is meglátogatni, Leila. Szabad? Leila elpirult.

– Természetesen szabad! – kiáltott fel. – Esetleg megtaníthatna egy-két bűvésztrükkre?

– Esetleg...

Mr. Vernon megint mosolygott, a szeme sarkában a vidámság ráncai jelentek meg. Összeérintette az ujjait, és ahogy távolította egymástól a két kezét, Leila észrevette, hogy egy puha, fehér zsinórt tart. Elengedte az egyik végét, és a zsinórt lassan Leila kinyújtott tenyerébe eresztette.

– Tessék, ezt neked adom! Próbáld ki, mit tudsz vele kezdeni! Javasolhatom esetleg, hogy különböző csomózásokat próbálj ki? Sok helyzetben segíthetnek.

Leila arca még sötétebb rózsaszínre pirult. Legszívesebben átölelte volna a férfit, és úgy mondott volna köszönetet, de nem akarta, hogy a bűvész úr szertelennek és kezelhetetlennek gondolja.

Ekkor a többi árva előrenyomult, autogramot kértek Mr. Vernontól, és odébb tolták Leilát. Nem tiltakozott, nem bánta. A bűvész úr vissza fog jönni. Megtanít neki egy trükköt. Talán.

Készen fog állni. Addigra megtanul néhány bonyolultabb csomót.

Később, a szobájában, ahol öt másik árva lánnyal lakott, Leila az ágya melletti titkos fali rekeszből, egy téglamögül, elővett egy kis bádogdobozt. Felnyitotta a fedelét, és megnézte a dobozban levő néhány csillogó kulcsot.

Az egyik kulcs nagyon különleges volt számára. Tudod, amikor a csecsemő Leilát valaki ott hagyta Margaret Tisztelendő Anya árvaházának küszöbén, takaróba volt csavarva, és a nyakában egy kis zsinóron medálként lógott az a kulcs. Leila persze erre egyáltalán nem emlékezett; csak onnan tudta a történetet, hogy Margaret Tisztelendő Anya elmondta neki. Emiatt az első kulcs miatt kezdett Leila felesleges vagy elveszettnek hitt kulcsokat gyűjteni. Remélte, hogy egyszer majd érdekes gyűjteménye lesz a különböző formájú és méretű kulcsokból.

A kulcsokat nézve Leila a bűvész-
előadásra gondolt, és arra, hogy
Mr. Vernonnak miképpen sikerült
kiszabadulnia a láncok alól. Lehe-
tetlen feladatnak tűnt. Ekkor érezte
először azt, hogy kinyitott valamit ma-
gában: a menekülés vágyát. Az igazi mene-
külését.

Amikor a göndör, ősz hajú férfi né-
hány nap múlva, még azon a héten visszatért
a férjével, és felajánlották, hogy örökbe fo-
gadják, Leila vágya valóra vált – mint a valódi
varázslat.

KETTŐ

Egy éjszaka a Mr. Vernon Bűvös Boltja feletti lakásban Leila Vernon álmatlanul hevert, nyújtózkodott az ágyán. Valahányszor behunyta a szemét, sötét fülkék jutottak eszébe. Leila sovány alakját vékony, foltvarrásos takaró borította, ami alig védte a hálószoba nyitott ablakán beáramló hűvös levegőtől.

Az ablaka a Fő utcára és az utca túloldalán hosszan elterülő zöld parkra nézett. Az utcai lámpák narancsszínű ragyogása moccant a szoba falain és mennyezetén, ahogy a dúslombú fák levelei táncoltak a Bányavölgyet körülvevő erdőkben egymásnak felelgető levelibékák és tücskök kórusának halk muzsikájára.

Elalvás előtt Leila két apukája puha pléddel betakar-gatta őt, jóéjtpuszit adott neki, és szép álmokat kívánt. De Leila tudta, hogy semmilyen jókívánság nem védi régi

élete emlékeitől. A régi élet emlékei pedig többnyire éjnek évadján jelentkeztek. Néha hivatlan vendégként, és ezek sokkal az után is maradtak, hogy jelzést kaptak, ideje távozni. Néha megpróbáltak visszaosonni, mint egy besurranó tolvaj, akinek fogalma sincs, hogyan kell felnyitni egy bezárt ajtót. És néha az emlékek úgy szivárogtak be, mint kénes szagú füst a fal repedésein, fojtogató, Leila nagy barna szemét csípő ártalomként.

Amikor a többi emlék túl sok volt, amikor már-már kibírhatatlannak érezte a súlyukat, Leila felidézte, hogyan fogadta örökbe a két Mr. Vernon. Ennek az emléknek a kezét fogta, mintha ez biztonságba tudná vezetni. Néha sikerült. De néha túl nehéz volt átlátni a zárt fali fülkék sűrű sötéttségén.

Különösen azok után, ami hetekkel korábban, B. B. Bosso és a cirkusza körül történt...

Leila a mennyezetre pislogott, és úgy érezte, egyszerre áldott és átkozott. Boldog, hogy itt élhet ebben az otthonban, ezzel a családdal, de bosszús, hogy a múltja kopogtat, sőt dörömböl, és újra bebocsátást követel az életébe. *Ez így semmiképpen sem jó* – gondolta. Lerántotta magáról a takarót, és a könyvespolchoz sietett, ahová a titkos kis bádogdobozát rejtette.

A doboz tartalma nagyon zörgött. Közelebb húzta magához, hogy ne csapjon akkora zajt. A szomszédos szobában lakott új rokona, Carter. Nem akarta, hogy a zaj felébressze.

Leila felnyitotta a doboz tetejét, és a kulcskollekción nézte, ami lényegesen bővült az alatt a néhány év alatt, amióta Bányavölgyben lakott. De az első kulcsa, ami a zsinórra volt kötve, ami vele volt azon az éjszakán, amikor

Margaret Anya megtalálta a küszöbén, a kulcshalom leg-tetején volt. Leila felemelte a zsinórt, és előre-hátra lengette a kulcsot, mint hipnotizőr az ingát.

Bossóra gondolt, és Carterre és a többi Szemfüles Szemfényvesztőre. Tudta, hogy biztosan Carter is szenved az előző életéből betörő emlékektől. Arra gondolt, vajon Carter szokott-e gondolni a szüleine, és néha eszébe jutott, őt vajon miért hagyták magára egy sötét, hideg éjszakán. Különben örült, ha egyáltalán nem gondolt rájuk. A hideg kulcsra szorította a kezét, mintha lenyomatot akart volna venni a kulcsról a bőrén, amiről másolatot készíthet. A teste felmelegítette a kulcs fémjét, a kulcs pedig felmelegítette Leila testét, és megnyugtatta.

Valahonnan a szobán túlról zaj hallatszott: hirtelen egy szék mozdult el, egy kupac könyv borult le a polcra, tárgyak estek a padlóra. A következő pillanatban éles, félelmetes hang hasított a levegőbe.

HÁROM

Leila kirohant a sötét folyosóra, ahol rögtön apró, éles tárgyak záporoztak rá, és dühödt madarakként csipkedték. Riadt kiáltással csapott a legközelebbi villanykapcsoló felé.

Carter a saját hálósobája ajtajában guggolt, egy kártyapakli lapjait röpítette Leila felé. (Hála az égnek, mégsem dühödt madarak! Mégis úgy hessegette el a lapokat magától, mintha azok lettek volna.)

– Carter, csak én vagyok!

Carter rögtön abbahagyta a kártyalapidobálást.

– Ó, jesszus! Bocsáss meg!

Szőke haja kuszán állt, kipirosodott arcán nyomot hagyott a gyűrött lepedő. Ő is a hangos zajra riadhatott fel. Hát persze, hogy kedvenc fegyverével, egy pakli kártyával felszerelve lépett ki a szobája ajtaján.

– Jól vagy? – kérdezte Carter.

Leila bólintott.

– Te is hallottad a puffanást és a kiáltást?

Mielőtt Carter válaszolni tudott volna, újabb csattanás hallatszott. A zaj Mr. Vernon dolgozószobája mögül jött. Olyan volt, mintha Mr. Vernon nekiment volna a bútoroknak, és mindent levert volna, ami az útjába került.

Leila és Carter bekopogott. Az apukájuk felmordult odabent. Carter lenyomta a kilincset, de az ajtó zárva volt. Leila elővette a szerencsetolvajkulcsát a hálóinge zsebéből. Néhány gyors, igazi bűvészmozdulattal kinyitotta a zárat, és az ajtólap már lendült is befelé.

Dante Vernon a sarokban állt, göndör, ősz haja őszszekécolódott, sötét szeme olyan tágra nyílt, mint a bűvészboltban árult kristálygömbök. Mellkasa zihált, mintha sprintelve került volna meg a háztömböt.

– Ó, nagyon jó, hogy itt vagytok! – mondta hirtelen elmosolyodva. – Most legalább tudom, hogy nem álmodtam. Kérlek, csukjátok be az ajtót! Nem hagyhatjuk, hogy kijusson a szobából a jegyzeteimmel.

Leila nemigen értette, miről van szó, de engedelmesen becsukta az ajtót.

– Micsoda? Kicsoda? – kérdezte Carter.

Mr. Vernon az íróasztal mögé mutatott. Valami az árnyékban hátborzongató sikolyt hallatott.

Leila és Carter is összerezzent.

– Éppen jegyzeteltem, amikor elszundítottam. Arra ébredtem, hogy valami kiragadta a noteszomat a kezemből – magyarázta Vernon. – A lény az ablakon ugrott be. Akkor még nyitva volt persze, de sikerült időben becsukni és bezárni. Rettentő fontos, hogy visszakapjam a jegyzeteimet. Értitek?

Leila és Carter bólintott.

– Carter, dobd ide nekem a melletted levő asztról a kis kötelet! – adta ki az utasítást Vernon. Carter már dobta is a kötelet, Vernon fél kézzel kapta el. – Leila, amikor azt mondom, hogy *három*, akkor húzd el a széket! Rendben? Háromra!

Leila bólintott, bár közel sem volt annyira képben és állt készen, mint szeretne volna. De éppen az állandó készen állásra kötelez a Vernon név, és ezt jelenti a Szemfüles Szemfényvesztők csapatában lenni. Megbízhatnak a barátaikban és a családjukban... akkor is, ha éppen arra kérnek, hogy segíts elkapni egy titokzatos lényt, aki éjnek évadján lopózott be a dolgozószobába.

– Egy...

Leila óvatosan a szék felé lépdelt.

– Kettő...

Az asztal alatt valami felmordult. Leila gyomra összerándult az izgalomtól.

– *Hááá... rom!*

Leila elrántotta a széket, ugyanabban a pillanatban Vernon az asztal alá bukott. Szökés szőrcomó futott végig a gerincén, majd megiramodott a szoba másik vége felé, és egy hatalmas növény mögé az árnyékba vetette magát.

– Mi az? – kérdezte Carter. Inkább kíváncsi volt, mint riadt. Leila előrehajolt. A lény sziluettje körülbelül harminc centi magas volt, és egy koboldra emlékeztetett.

Mr. Vernon felállt, kisimította a haját a homlokából. Gyors csuklómozdulattal merev pálcává változtatta a kezében tartott kötelet; a végén lassószerű hurok formálódott.

– Gyerekek, húzódjatok távolabb! Ezzel próbálkozom.

– Tarts ki, apa! – szólt Leila remegő hangon. Fel-emelte a feldőlt asztali lámpát, fényét az árnyékos rész felé irányította.

Rögtön tisztán láttak. A lény félelemmel nézett rájuk a sötétből. Sovány kis test, hosszú, vékony farok, a nyaka körül fekete, hegyes gallér. Megint sikoltott. Majom.

Kedves kis barátom, biztos vagyok abban, hogy ha te lettél volna ebben a helyzetben, rögtön a padlóra guggoltál volna, kitártad volna a karodat, és gügyögtél volna neki, hogy: „Gyere, kicsi aranyos maki, ölelj meg, gyeregyeregyere!” Hát biztosíthatlak, hogy az éjszaka tolvajkodó majmok közel sem olyan imádni valóak, mint szeretnéd.

– Ez Bosso majma – jelentette ki Carter. Reszketett a hangja. – Ez... ez egészen biztos.

Vernon az ajkához emelte az ujját, óvatosan, nehogy megijessze a majmot, aki hátrahúzódott, és megfeszítette az izmait, mintha rájuk akarna ugrani. Carter ekkor csettintett; a másik kezében egy omlós teasütemény jelent meg.

Egyszerű bűvésztrükk, *tenyérrrel eltüntetés*. Pályafutásának valamely szakaszában minden jó bűvész sokat gyakorolja ezt a trükköt. Te is? Ez a *félrevezetés* egy formája: a bűvész elrejt egy tárgyat a kezében úgy, hogy szorítja a tenyerével, majd a másik kezével elvonja a figyelmet, és felfedi a tárgyat. Jelen esetben Carter azért csettintett, hogy elvonja a majom figyelmét, és aztán megmutatta neki a süteményt.

Miután Carter sok-sok évig gyakorlatilag hajléktalan volt, szinte mindig volt egy-két finomság a zsebében, jegyezte meg magában Leila. Úgy tűnik, ez most is hasznosnak bizonyult.

A majom vicsorgása enyhült; a figyelmét inkább az édességre fordította. Carter megint csettintett, és az egy sütemény helyett kettő jelent meg a kezében. A majom gügyögő hangot hallatott, és lassan olyan közel ment, hogy kikaphassa a két süteményt Carter kezéből. Mindkettőt a szájába tömte, megrágtá és lenyelte. A tekintete elhomályosult az elégedettségtől.

Leila nevetett. A lény nem is volt olyan ijesztő. Közelebb húzódott a majomhoz, a másik oldalról közelített, ahogy Carter újra csettintett, és elővett egy újabb sütit. Hagyta, hogy a majom azt is elvegye tőle. Elővette a negyedik süteményt. A majom annyira el volt bűvölve a süteményektől, hogy nem vette észre Leila mozdulatát, aki gyorsan elcsente tőle a noteszt és az apukájának dobta, aki pedig elkapta és a köntöse széles, mély zsebébe dugta. A majom tekintete két célpont között cikázott: a noteszről a Carter kezében levő süteményekre kapta tekintetét és vissza. Gyors egymásutánban. Végül az ösztöneinek engedett, és a süteményt választotta. (Van valaki, aki nem ezt tette volna? A süti finom.)

Carter egyik süteményt a másik után ejtette a padlóra, Mr. Vernon felé vezette az állatot. Mr. Vernon pedig a varázslatosan megmerevített kötéllel várta, és intett Leilának, hogy maradjon ott, ahol van, hátha neki kell elkapnia a szőrös kis állatot. A majom egyre közelebb kúszott. Vernon éppen megfogni készült, amikor...

Kopogás hallatszott az ajtón, és beszólt egy hang:

– Dante? Minden rendben odabent?

A majom erre vékony hangon felrikoltott, és hangos körömkopogással visszavonult a szoba másik, árnyékos végébe.

Ekkor hirtelen kinyílt a dolgozószoba ajtaja, és nagy lendülettel belépett Másik Mr. Vernon, Leila apukája. Aggódó tekintettel áll. Fehér atlétatrikót és skót kockás pizsamaalsót viselt. Amikor meglátta, milyen állapotok vannak a helyiségben, tágra nyílt a szeme a csodálkozástól.

– Csukd be az ajtót, papa! – kiáltotta Leila. Általában így nevezte a másik apukáját. Mielőtt Másik Mr. Vernonnak sikerülhetett volna, a szökés szőrösomó elrohant a bokája mellett, ki a folyosóra. Papa felüvöltött.

– Utána! – kiáltotta Mr. Vernon.

Leila és Carter gyorsan nekiiramodtak. A Leila szobájából hallatszó zaj után mentek. Leila legnagyobb rémületére kiderült, hogy nyitva hagyta a hálószobája ajtaját és ablakát.

A trió éppen akkor ért az ajtóhoz, hogy még lássák, amint a majom farka lecsúszik a párkányról, ki az éjszakába.

Leila a nappaliban ült a kényelmes kanapén Carter mellett, miközben papa tejet melegített a konyhában. Papa, akit a barátai Másik Mr. Vernonnak hívtak, az Öreg Tölgy Hotel főszakácsa volt. Nem volt bűvész, de boszorkányos gyorsasággal volt képes késő esti csemegéket készíteni.

– Mindjárt kész! – kiáltott ki a tűzhely mellől.

Apukája, akit szinte mindenki *Mr. Dante Vernonnaként* ismert, a nappali ablakában állt. Telefonon beszélt, közben

kinézett a sötét utcára, mintha azt várná, hogy valaki jöj-
jön az eltűnt majomért.

– Szerintetek Bosso visszatért? – kérdezte Carter sűg-
va. Megborzongott a gondolattól.

– Remélem, nem! – felelte Leila.

– Értem. Igen, ismételten köszönöm, hogy ilyen késő
éjjel fogadta a hívásomat – mondta Mr. Vernon, azzal le-
tette a telefont, és a nappali közepére sétált. – A hatóság
embere azt mondta, hogy Bosso börtönben van, messze
innen, a gonosz cirkuszi személyzetével együtt.

– Kivéve a komor bohócok bandáját – jegyezte meg
Carter borzongva. – Ők megléptek.

– És minden jel szerint a majma is – tette hozzá Mr.
Vernon. – Mint láthattuk, azt az agyafúrt gazfickót nem
könnyű elkapni.

– Miért akarta ellopni a noteszedet, apa? – tette fel
a kérdést Leila.

Mr. Vernon elővette a noteszt a zsebéből. Márványpa-
piros kartonborítójával pontosan olyan volt, mint a lenti
bűvészbolt üzleti nyilvántartókönyvei. Leila tudta, hogy az
apukája tucatnyi ilyen noteszt tartott a bolt pultja mögött.

Vernon kinyitotta a noteszt. Hosszú oldalakon át csak
termékek neve és ára volt benne, egyszerű oszlopokban.

– Ez, kedves lányom, valóban talány. Ha olvasni tud-
nék az állatok gondolataiban, a leghatalmasabb varázsere-
jű bűvészmester lennék ebben az országban.

– Lehet, hogy nem akarta ellopni a noteszt – jegyezte
meg Carter. – Ha a cirkusz hátrahagyta és napok óta nem
evett, valószínűleg kaját keresett. Szegény egyedül van,
összezavarodott, és csak egy otthonra van szüksége.

Mr. Vernon elmosolyodott.

– Minden lehetséges, ha az ember úgy gondolja. Addig is aludnunk kell, mégpedig csukott ablak mellett.

– De nem lesz nagyon fülledt idebent a levegő? – tette fel a kérdést Leila.

Mr. Vernon játékosan vállat vont.

– Mindannyian éltünk már át rosszabbat is, nemde?

Másik Mr. Vernon belépett az ajtón, a kezében egy tálcsányi finomsággal: gőzölgő forró csokoládé és egy tálcsányi csokis keksz.

– Édesség az édeskéimnek! Igyátok, egyétek, aztán mindenki vissza az ágyikóba!

Abban a pillanatban, ahogy Mr. Vernon becsukta a nappali ablakát, Leila mintha kiáltást hallott volna az éjszakában. Lehetséges, hogy a titokzatos majom dühös volt

rájuk, amiért meg akarták fogni? Vagy csak a régi ablak kerete nyikordult meg? Abban a pillanatban Leila nem igazán tudta, melyiket higgye el.

Inkább felszürcsölte az édes tejszót a bögréből, amit másik apukája adott a kezébe. A finom kakaó lecsendesítette háborgó gyomrát és gondolatait.